

REKENEN

Wat is rekenen moeilijk. ‘Pffff’, zucht Luna. De cijfers op de bladzijde willen niet stil blijven staan. Ze dansen voor haar ogen op en neer. Alsof ze haar willen plagen.

‘Hou daarmee op,’ zegt ze boos.

De juf kijkt haar kant op.

‘Hou daarmee op,’ zegt Luna nog een keer, maar nu heel zachtjes. De cijfers trekken zich er niets van aan. Ze kruipen giechelend in een hoekje van de bladzijde en verstoppen zich achter elkaar.

‘Ik zie je wel hoor,’ fluistert ze tegen een één, die zich probeert schuil te houden. Snel gaat de één naast de zes staan. Dat doet hij om haar te pesten, want sommen boven de tien vindt ze heel moeilijk.

‘Pestkop,’ zegt ze en ze kijkt de één boos aan. ‘Ga daar weg.’ Alle cijfers op de bladzijde beginnen zich er nu mee te bemoeien.

De zeven zegt op een geniepig toontje: ‘Ga maar vóór de zes staan. Dat is nog leuker ...’ De negen geeft de andere cijfers een knipoog en zegt: ‘Kom, zes, draai je maar om. Ga maar op je kop staan.’ De nul is nog gemener. Hij gaat snel tussen de omgekeerde zes en de één staan.

‘NEE!’ roept Luna in paniek. ‘Een negen, een nul en een één dat is veel te moeilijk! Ik kan maar tot de tien.’

De juf kijkt haar kant op. ‘Luna, niet praten. Je houdt de andere kinderen van hun werk.’

Luna pakt een pen. Ze tekent een mannetje in haar rekenschrift. Een groen mannetje met rode ogen en puntige oortjes. Ze geeft het

mannetje twee scherpe hoektanden, die over zijn lippen vallen. Aan zijn armen tekent ze handen met lange vingers en vlijmscherpe nagels. Zijn voeten maakt ze heel groot met wrachtige knobbels. Op zijn rug groeien stekels alsof hij langs een cactus is gelopen. Uit zijn mond komen vlammen. Maar het gevaarlijkste is het mes dat hij in zijn hand heeft. Een groot, scherp mes met bloed eraan.

Luna pakt een schaar uit haar la. Ze knipt het mannetje uit het schrift.

Ze kijkt of de juf nog op haar let. Nee, die zet net een krul in het schrift van Cheyenne. ‘Ga zo door,’ zegt de juf en ze knijpt Cheyenne even zachtjes in haar wang.

‘Pak ze!’ roept Luna. Ze zet het uitgeknipte mannetje op haar rekenboek.

Het mannetje brult als een leeuw, kijkt naar de cijfers en roept: ‘Ik vermorzel jullie. Ik hak jullie in mootjes. Kom maar op als je durft!’

De cijfers beginnen te beven. Ze duikelen over elkaar om te proberen naar een andere bladzijde te vluchten. Maar het mannetje is sneller. Met een woeste zwaai van zijn bloederige mes hakt hij de acht doormidden.

Luna ziet hoe de acht verandert in twee huilende nullen.

‘Net goed,’ lacht ze triomfantelijk. ‘Aanvallen,’ spoort ze het mannetje aan.

‘Zo is het wel genoeg,’ zegt de juf. ‘Laat maar eens zien hoever je bent, Luna.’

Snel pakt Luna het mannetje op en verstoppt hem in haar la.

Ze loopt langzaam met een rood hoofd naar de juf. Ze legt haar schrift op het bureau.

De ogen van de juf worden groter. ‘Zo ...’ zegt ze met een lage

stem. Ze tilt het schrift op, waaruit het mannetje is ontsnapt.

De hele klas begint te lachen.

‘Dus dit vind jij grappig. Jij vindt het leuk om de spullen van een ander kapot te maken. Jij denkt dat je leert rekenen op deze manier,’ zegt de juf.

Luna kijkt naar de grond. ‘Sorry, juf,’ mompelt ze.

‘Ga gewoon door met je sommen. En doe niet meer zo gek,’ zegt de juf.

‘Luna is gek met een lepel in haar bek,’ fluistert Max.

Luna wil hem het liefst een klap geven. Dat rotjoch zit haar altijd te pesten.

Maar ze buigt zich toch maar over haar rekenboek. Ze wou dat de bel ging. Waarom kan ze niet gewoon rustig werken net als de andere kinderen.

‘Psst,’ hoort ze ineens. ‘Doe die la eens open.’

Snel doet ze haar la open. Het mannetje komt eruit geklommen. ‘Als je nog eens wat weet,’ zegt hij boos.

‘Sorry,’ fluistert Luna. ‘Ik was je helemaal vergeten.’

‘Lekker slim,’ zegt het mannetje. ‘Ik stikte zowat.’

‘Luna. Hoor ik je nu alweer?’ vraagt de juf. Ze loopt naar Luna toe. ‘En wat is dat voor vodje?’

Ze pakt met een vies gezicht het mannetje tussen haar vingers, frommelt hem in elkaar en gooit hem in de prullenbak.

‘Je doet hem pijn,’ zegt Luna zachtjes.

De bel gaat.

‘Tot morgen allemaal,’ zegt de juf. ‘En Luna, zeg maar tegen je moeder dat ik met haar wil praten.’

Luna loopt de klas uit. Ze kijkt nog één keer om naar de prullenbak.

